

Над небесами появився перший Місяць, легке лазурне світло поглинуло ліс навколо. Світило манило до себе бражників та нічних комах; щебетання невідомих птахів супроводжувало людей що вийшли із таємничих залів цього підземелля. Ніхто із присутніх не розмовляв, гидкі почуття залишилися після випробування у першому залі. Зупинившись перед входом у своє укриття хтось промовив:

— Давайте не будемо розказувати про бійку, — ці слова належали Джошу.

— Згода, таке лиш підштовхне інших до розбрату, — підтримав його Сава.

Домовившись вони увійшли в укриття. Побачивши їх інші з хвилюванням почали задавати питання. Уорик всіх заспокоїв і попросив задавати питання після вечері. Як вже було прийнято всі знову харчувались жареними у вогні комахами і зайцями. Тарілки були витерті листям, що означало закінчення вечері. Люди розсілись навколо багаття ззовні укриття, і один з команди дослідників дверей вийшов вперед, по лисині всі впізнали Саву. Жовті очі почали глядіти на чоловіка який піднявся на один з каменів.

Колишній армієць своїм командним голосом розповів історію що відбулась за дверима, забувши про бійку він продовжив... Іллай разом з Карном винесли знаряддя перед людьми. Погляди були сковані даними про інструменти.

Відтепер цей світ перестав бути умовно звичайним. Навіть романи фантастів не змогли їх підготувати. Не було мирної зустрічі з Творцями, вибору раси чи класу, ніхто не отримав різних здібностей. Вони просто вижили і мали жити в цьому незрозумілому світі. Серед людей лиш пару знали щось про ігри і тематику RPG, але зустрівшись із цим світлом їх знання були нічим...

Наступного ранку.

Всі вставайте! — Голос Уорика розбудив всіх людей в укритті.

— Ми отримали інструменти і можемо провести хоч якісь роботи. Руїни зникли і тому я з іншими візьму інструменти і спробуємо щось виготовити.

Взявши ще шість людей він направився до найближчих дерев, скоро почулись звуки сокири і пили. Поки вони намагались зрубати кілька дерев інші направились у ліс на полювання.

Мисливці швидко дійшли до поляни де жили рогаті зайці, але цього разу вони всі повтікали.

— Схоже що ми не зможемо на них полювати, — сухо сказав командир, закинувши свою палицю на плече.

— Доведеться шукати нові місця? — дехто поставив таке питання.

— У глибині цих хащ можна буде знайти ще якусь здобич...

Покинувши поляну мисливці направились до водоспаду, аби піднятися вище по течії. Минувши пагорб, що колись був зруйнованою висоткою, всі онинились над водоспадом. Нажаль висота пагорба навіть не дозволила побачити якісь орієнтири у цьому лісу. Рухаючись по кам'янистому берегу струмка вони потрохи піднімались вище і вище. Потік води вимив землю оголивши гірські породи, зупинившись коло стрімкого схилу Сава скомандував зупинитись.

— Давайте пошукаємо раків і рибу під камінням.

Закотивши свої штани всі полізли у воду яка іноді досягала пояса, опрокинувши каміння на берегу деяким повезло спіймати пару створінь схожих на креветок чи мокриць. Скинувши їх у сумку виготовлену із куртки вони продовжили пошуки.

— Хтось допоможіть мені підняти камінь.

— Ти навіть його підняти не можеш!

— Годі насміхатись, щось тримає камінь, — чоловік знову спробував підняти каменяку, але нічого не вийшло. Хтось підійшов до нього і допоміг.

Ледве зсунувши камінь вони почали вдивлятися у воду.

— Нагадує медузу, — желеподібна субстанція повільно рухалась по мілководдю.

Сплеск води. На секунду появився стовп води, зникнувши він залишив на березі ту саму медузу. Істота схожа на каплю води почали перетікати з місця на місце. Прозора медуза стала синього відтінку, всередині можна було розгледіти невеликі камінці, що застрягли у тілі.

Одна мить і камінь летить у людину збоку.

— Що відбулось!

Удар! Удар! Удар...

Каміння почало розлітатись у всі сторони. Намагаючись це зупинити хтось спробував поранити її палицею.

— Ану спробуй це!

Палиця пробила тіло. Каплі рідини почали вилітати із рани. Злякавшись медуза відстрибнула на метр.

— Чорт воно пече! — рідина потрапивши на людей почала кипіти випалюючи шкіру і одяг.

— Швидко у воду, — крикнув Сава. Пара людей зразу стрибнуло у воду.

— Ми спробуємо розібратись, — Взявши камінь Іллай закинув його за медузу.

Зреагувавши на камінь воно направилося до нього.

— Карн у тебе ніж, спробуй його вдарити.

— Подивись на ніж він більше схожий на заокруглену бритву, як я зможу його вдарити.

— Не бійся, один удар і стрибай у воду.

Взявши ніж зворотнім хватом Карн, злим поглядом подивився на свого друга.

— Не переживай я допоможу...

Підкинувши ще пару камінчиків в сторону істоти, Іллай почав бити палицею по цьому відволікаючи від Карна. Підійшовши до гірки із слизу яка досягала його коліна він почав прицілюватись.

Стрибок, він приземляється за медузою і наносить вертикальний удар ножем. З розрізу виринає вся рідина, моментом покриваючи тіло Карна. Жар розійшовся по шкірі заставляючи її покриватись опіками. Розслабивши ноги він падає у воду, яка потрохи змиває кислоту із одягу. Опершись ногами Карн починає сам вимивати цю речовину.

Ви вбили Водяний Слиз.

— В тебе вийшло, — сказав Іллай. Від отриманої рани тіло істоти почало розтікаться на березі піднімаючи легкий туман.

— Нехай у нас вийшло, але мого одягу це не врятує, — Карн підняв руку де тканина на рукаві стала тоншою.

Вийшовши на берег він приблизився до залишків медузи. Від неї лишилось щось подібне на поліетиленовий пакет, і невеликий голубий камінь.

— Цікаво що залишилось від цього?

Ви отримали:

Зовнішня мембрана

Ядро Водяного Слизу

Після зустрічі з Водяним слизом всі направились назад збираючи по дорозі все знайдене на шляху. Вершувшись до укриття вони почали готувати знайдену їжу. Креветок закинули у гарячу воду, цвіркунів кинули в багаття. Навколо укриття кипіла робота, Уорик з іншими носили дерево і каміння, будуючи щось. Робота зупинилась і всі направились всередину чекаючи ранку.

<http://tl.rulate.ru/book/5485/111136>